

Istentisztelet, Réde, 2020. december 26. Igé hirdető: Dr. Barta Zsolt

Ének: 182 Karácsony ünnepében

Imádság: Gyengeségben jöttél közénk, Hatalmas Isten,
bocsásd meg mások felett való hatalmaskodásunkat.
Alázatosságban jöttél, Békesség Fejedelme,
bocsásd meg, amiért életünket a gőg vezérli.
Szegénységben jöttél, Örökkévaló,
bocsásd meg, amiért nem vesszük észre az utcán alvó családodat.
Kegyelmeddel jöttél, Csodás Tanácsos,
bocsásd meg a haragot és az erőszakot, ami bennünk van.
Betlehem gyermeke,
szüless meg ma bennünk!
Bocsáss meg,
gyógyíts meg,
teremts újjá,
hogy csatlakozhassunk a Téged dicsérő angyalokhoz
ezen a karácsonyon és minden napon. Ámen!

Lekció: Tituszhoz írt levél 3,4-7

Textus: Ézsaiás próféta könyve 52,7-10

Kedvest Testvéreim! Ünneplő Gyülekezet!

A rédei kultúrházban mesélte el Petrőcz Lászlóné nyugdíjas lelkipásztor egyik éven édesapja házérkezésének történetét. Szovjet fogságból szökött meg az egykor erős, izmos édesapa. Románián keresztül érkezett meg Magyarországra úgy, hogy egy vasúti kocsi aljához kötötte magát. Oroszlányban a vasútállomáson valaki meglátta és még fel is ismerte a csontsovány, torzonborz embert és bekiáltott az udvarra: „Jön édesapád!” A kislány ekkor már évek óta nem látta az édesapját, félő volt, hogy fel sem ismeri. Izgatottan, szinte remegve nézte az utcát, a kaput – ki fog ott megjelenni?! Mégis, amikor meglátta a fogság és szökés alatt lerongyolódott embert, akkor az édesapját látta meg.

Ézsaiás próféta ilyen izgatottan figyelte a történelem horizontját, hogy meglássa Istent, aki visszajön népéhez. Izráel népe ebben az időben szétszórva, otthonától megfosztva, templom és áldozat nélkül élt. Ézsaiás mégis figyelte a történelem keresztútjait és várta vissza Istent, aki megváltoztatja a királyok szívét, aki szolgájává teszi a perzsa uralkodót, aki szabad utat ad népének.

A szabadulás a hírhozó megjelenésével kezdődött. A hírnök a termékeny félhold, Babilon és az Izráel között elterülő végtelen sivatagon keresztül érkezett meg. Hírt hozott annak a harcnak a kimeneteléről, amely a népet fogva tartó birodalom és a mindenható Úr között zajlott. A hírnök még nem érte el Jeruzsálem falait, de már tudható volt, milyen hírt hoz. Az ő lába elárulta a hírt. Futása nem lassú, nem csüggedt. Gyorsan, örömmel és bátran fut a város felé a hírrel. A futásából lehetett tudni, hogy jól fog mondani.

A hírhozó a hírt jónak, majd békességnek nevezik. Legvégül hozzáteszi: Isten uralkodik! A jövő irányításáért folyó küzdelem eldőlt: Isten legyőzte a nem isteneket, és a gőgös hatalmakat. Isten népe visszakaphatja földjét és városát. Ezzel a hírrel, ezzel az evangéliummal érkezett meg.

A hírnök érkezését örök figyelték. Ez nagyon fontos. Ahogyan Anna és az agg Simeon a templomban várták a Megváltó megékezését, úgy Izráel népének lelki őrői is várták a jó hírt. Noha alig maradt a város falaiból valami, alig maradt otthon ember, azért mégis voltak örök a várfalon. Az örök a tájat kémlelik. Figyelnek és figyelmeztetnek. Jót és rosszat egyaránt igyekeznek minél hamarabb felismerni. Látják a hírhozót, megfigyelik mozgását. Látják, milyen könnyen és milyen örömmel fut. Az órállók kiáltozni kezdenek. Felveszik a dolgukat végző, vagy éppen alvó lakosokat. Isten visszatér! Isten visszatér a városba, a szent templomba! Isten eljön népéhez! Ezt kiáltják, és ennek örülnek.

A hírhozó és az örök mellett a dráma harmadik szereplője a megsebzett, legyőzött, rettegő Jeruzsálem. A város, amelyet a babiloniak üresen hagytak maguk mögött. Ez a város szétzúzott falakból és kapukból, összetört ajtókból, romkupacos utcákból áll. A várost kétségek, üresség és szomorúság jellemzi. Az örök kiáltása után a megalázott és megtört városnak meg kell változnia. A városnak táncolni, ujjongani, énekelni kell, mert a mindent eldöntő segítség már elindult. A város sorsa már jóra fordult. A hírhozó és az örök a város lakosaival együtt a mindenható Istennek örvendeznek. A hírhozótól az örökön át eljut az örömhír a néphez. Ünneplik, hogy Isten győzedelmesen jön vissza népéhez. Isten megvigasztalta a népet. Megváltotta, kihozta a fogva tartók kezéből. Isten kinyújtotta erős kezét. Kezének munkáját ámulva csodálja az egész világ.

Ézsaiás próféta könyvét az egyházatyák evangéliumnak, az ötödik evangéliumnak nevezték. Azért mondták ez, mert Ézsaiás szavai metsző pontossággal írták le Jézus Krisztus megjelenését és szolgálatát. Karácsony ünnepén annak a szabadulásnak örvendezünk, amit a próféta metsző élességgel leírt. Pásztorok örködtek a betlehemi éjszakában. Azok a pásztorok nem csak a nyáj őreinek bizonyultak, hanem olyan öröknek, akik meglátták a mennyei hírnököket: angyalok érkezését látták, akik a szabadító megszületésének evangéliumát hirdették nekik. Nem is maradtak a nyáj mellett: a pásztorok örvendezve vitték tovább a hírt, Krisztus első apostolai voltak ők, akik az Úr Krisztus megérkezését hirdették. De nem csak a pásztorok indultak útnak. Csillag ragyogott fel a keleti bölcsek egén. A tudósok hossz útra indultak az idegen földre, hogy figyelmeztessék Heródest és hódoljanak a világ új királyának. Angyal jelent meg Máriának, aki énekre fakadva magasztalta a hatalmas és erős Istent. A pásztorok, a bölcsek, Mária és József egyaránt hírt kaptak Isten kegyelméről, és az evangélium első hírnökei lettek. Pál apostol a tegnap és a mai felolvasott igeszakaszban is Krisztus eljövételét ezekkel a szavakkal írja le: megjelent Isten üdvözítő kegyelme. A görög szövegben a megjelenni szó ünnepélyesebb, a ragyogás szó van benne. Jobb lenne így mondani: felragyogott Isten üdvözítő kegyelme. Jézus megérkezése olyan volt, mint a fogságból hazaérkező édesapa a kertkapuban, olyan volt, mint a hajnalhasadás, amelyet mindenhol látnak, olyan volt, mint amikor legnagyobb bajunkba segítőnk érkezik. Az angyalok, a pásztorok, az igehirdetők és bizonyágtevők évezredek óta hirdetik nekünk: Isten győzött, Jézus eljött hozzánk, a kegyelem ideje elkezdődött. Megjelent Isten üdvözítő kegyelme. Megjelent, minden embernek.

Mi tegyen tehát Isten népe, amely hírt kap a győzelemtől és szabadulásról? Egyszerűen csak annyit, hogy Isten népe a maga életét a világ megváltozott helyzetének fényében, Isten győzelmének erőterében éli. És nem tesz úgy, mintha a világ Isten irgalma híján lenne, vagy nem szomorkodik úgy az ember, mintha Isten nélküli kellene élni az életét. Nincs nagyobb öröm annál, hogy Isten irgalmának örvendezünk és nincs nagyobb szomorúság annál, mint amikor valaki Isten irgalma nélkül próbál boldogulni. Karácsony éjszakáján Krisztus irgalmas belépett az életünkbe isteni erők hatják át a világunkat. Pál apostol újjászületésről, a Szentlélek megújító fürdőjéről, vagyis a keresztlőről beszél. Isten kegyelme az is, hogy Jézus Lelke életünket megszabadítja a rontó erőktől és az örök életben részesít. Ézsaiás reménysége azt volt, hogy meglátják Isten szabadítását az egész föld határán. Isten üdvözítő kegyelme mutatkozik meg az evangélium terjedésében északon és délen, a munkahelyünkön és a saját nappalinkban. Isten kegyelme megjelenik, felragyog. Isten újból kezébe vette sorsunkat és új fejezetet kezdett velünk – örvendjünk Isten munkájának és váljunk részeseivé Isten szabadító munkájának. Ez a karácsonyi lelkület, ez a karácsonyi hit.

Kedves Testvéreim! Pál apostol azt hirdette, hogy megjelent Isten üdvözítő kegyelme. Ézsaiás örvendezett, amikor látta az örömhírt hozó futását a hegyeken. Pásztorok és bölcsek vitték a jó hírt. Mária és József a szívükbe zárták az angyali szavakat. Karácsony az új kezdet ünnepe – egy dolgot tehetünk, mi is újat kezdünk Istennel, nem a régit folytatjuk. Ezzel a középkori imádsággal foglalom össze mindazt, amit karácsony ránk ró: „Krisztus születik, dicsőítsétek! Krisztus jó a mennyből, fogadjátok! Krisztus a földön van, emelkedjete! Énekelj az Úrhoz egész földkerekség!”

Ének: 447 Uram bocsásd el szolgádat békével